

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14.08.2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: stażystka M. W.

po rozpoznaniu w dniu 11.08.2014r. sprawy **T. R.** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 26.03.2014r., sygn. akt VIIW 445/13

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wągrowcu- VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w C., wyrokiem z dnia 26 marca 2014 roku, sygn. akt VIIW 445//13 uznał obwinionego **T. R.** za winnego tego, że w dniu 30 czerwca 2013 roku ok. godziny 13:05 w miejscowości W., gmina W. kierując pojazdem marki M. o nr rej. (...), jadąc 87 km/h nie zastosował się do ograniczenia prędkości i przekroczył dozwoloną prędkość o 37 km/h tj. wykroczenia z art. 92 a k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę w wysokości 200 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 118 § 1 i 4 k.p.s.w. oraz § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania o opłatach w sprawach karnych, obciążono obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł i wymierzono mu opłatę w wysokości 30 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca obwinionego**, składając apelację. Apelujący zarzucił wyrokowi:

- błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mające istotny wpływ na jego treść (skutkujące uznaniem winy i ukaraniem), a polegające na wynikłym z nieprawidłowej oceny dowodów nietrafnym przyjęciu (na podstawie zeznań świadków K. Z., P. S.), iż dokonano prawidłowego pomiaru prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego, iż drogą w momencie pomiaru prędkości nie poruszał się żaden inny pojazd, a stąd również nietrafnym ustaleniu, że obwiniony nie zastosował się do ograniczenia prędkości i przekroczył dozwoloną prędkość, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień obwinionego, biorąc pod uwagę również powszechnie znaną sprzeczność z prawem poprzedzających legalizację badań radarowego urządzenia do pomiaru prędkości typu ISKRA 1, a nadto dokonywanie pomiaru w pobliżu linii energetycznych (przy domu) i telefonów komórkowych, powinna prowadzić do oczywistego ustalenia, iż nie dokonano prawidłowego pomiaru prędkości tego pojazdu, w momencie kontroli panował ruch w obu kierunkach (za samochodem obwinionego poruszał się inny pojazd i mijał go pojazd jadący z przeciwnego kierunku), a obwiniony nie przekroczył w żaden sposób dozwolonej prędkości,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mogący mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego i mogący mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku (mogący skutkować ukaraniem)

polegający na błędnym braku ustaleń, iż na okazywanym wyświetlaczu urządzenia radarowego nie było dokładnie widać prędkości a nadto, iż wyświetlacz nie zmieniał wyświetleń, choć wynikało to z wyjaśnień obwinionego,

- naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 39 § 1 k.p.s.w. i art. 366 § 1 k.p.k. w związku z art. 70 §5 k.p.s.w. oraz art. 193 §1 k.p.k. w związku z art. 42 § 1 k.p.s.w., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (gdyż mogło doprowadzić do ukarania) poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu urządzeń do badania prędkości pojazdów oraz badania prędkości pojazdów na okoliczność prędkości z jaką poruszał się pojazd obwinionego w momencie pomiaru, a nadto wpływu czynników zewnętrznych (linie elektroenergetyczne, stacje bazowe telefonii komórkowej, działające telefony komórkowe, działający wiatrak chłodnicy pojazdu, brak określenia odległości i kierunku pomiaru, na jakie ustawiono przedmiotowe urządzenie, kąt pomiaru) na pomiar prędkości w przedmiotowym przypadku, a stąd też zaniechanie wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności dotyczących prędkości z jaką poruszał się pojazd obwinionego i prawidłowości działania urządzenia pomiarowego.

Autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Z ostrożności procesowej (uważając, że poniżej przedstawione fakty powinny być powszechnie znane) obrońca wskazał na nowe fakty, iż przyrząd radarowy typu ISKRA-1 nie podaje prawidłowej prędkości pojazdu, a decyzja o wydaniu zatwierdzenia typu (...) przyrządom ISKRA-1, jak i wystawione na jej podstawie wszystkie późniejsze dokumenty legalizacyjne dla poszczególnych mierników są nieważne, jako że wydane zostały niezgodnie z obowiązującym prawem). Wobec powyższego, skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodów z załączonych dokumentów (które nie były znane Sądowi I instancji)

1) z protokołu badań nr (...) -LB7-415.b-13/557/13/JS/05 z dnia 28 kwietnia 2006 roku sporządzonego przez Główny Urząd Miar Zakład Laboratoriów (...) (a ewentualne zwrócenie się do tej instytucji o nadesłanie tego protokołu)

2) przeprowadzenie dowodu z decyzji Prezesa Głównego Urzędu Miar nr ZT 150-/2006 z dnia 22 czerwca 2006 roku w przedmiocie zatwierdzenia typu przyrządów do pomiaru prędkości ISKRA-1 (a ewentualnie zwrócenie się do tej instytucji o nadesłanie tej decyzji)

3) przeprowadzenie dowodu z pisma Komendy Głównej Policji Biura Ruchu Drogowego w W. z dnia 13 lutego 2013 roku (RD-I-320/316/13/WR) skierowana do pana T. M.

4) przeprowadzenie dowodu z artykułu „ Iskra- kłamie- czy nie?” zamieszczonego w tygodniku motoryzacyjnym (...) nr (...) z dnia 28 października 2013 roku

5) przeprowadzenie dowodu z Komunikatu Głównego Urzędu Miar z dnia 8 października 2013 roku opublikowanego na stronie internetowej [http:/ \(...\) . gum. gov. pl/komunikacja/ informacie-i-komunikaty/iskra-1](http:// (...) .gum. gov. pl/komunikacja/ informacie-i-komunikaty/iskra-1).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego T. R. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art.8 k.p.s.w. Przedmiotem rozważań organu orzekającego były dowody zarówno na korzyść podsądnego, jak i wszelkie dowody im przeciwne i wszystkie one zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 410 k.p.k. w związku z art.82 § 1 k.p.s.w.

Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych, które legły u podstaw ukarania podsądnego za popełnione wykroczenie jest zaś oczywiście nietrafne. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem nieznanności określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający, rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrepowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności obwinionego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Takie okoliczności zaś w niniejszej sprawie nie zachodzą. Autor apelacji nie zgadzając się z ustaleniami Sądu Rejonowego, nie wykazał w sposób przekonywujący, poza odmienną i co istotne- jednostronną interpretacją zgromadzonego materiału dowodowego, na jakiej podstawie ustalenia Sądu Rejonowego uważać należy za niesłuszne. Wywody zawarte w złożonej przez niego apelacji mają charakter ewidentnie polemiczny i jako takie nie mogły zyskać aprobaty Sądu odwoławczego.

Wina i sprawstwo obwinionego nie budzą żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Sąd I instancji prawidłowo ocenił materiał dowodowy, który legł u podstaw kwestionowanego orzeczenia. Na to, że podsądny wypełnił znamiona przypisanego mu wykroczenia wskazują między innymi oświadczenia dowodowe policjanta K. Z. (2), a także dowód z legalizacji urządzenia pomiarowego.

Wręcz naiwne jest podkreślanie przez apelującego, że „zasady logiki i doświadczenia życiowego” wykluczają, aby podsądny, jako osoba o dobrej opinii, odpowiedzialna za pasażerki-wnuczkę i żonę, przekroczyła dozwoloną prędkość. Trudno polemizować z doświadczeniem życiowym obrońcy i z jego zasadami logiki, ale należy podkreślić, że jak wynika ze spraw które trafiają na wokandę sądową, sprawcami poważnych wypadków drogowych, podczas których kierowcy naruszali podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie dbając o własne zdrowie i życie i o innych uczestników ruchu, bardzo często są osoby o nieposzlakowanej opinii. To nie doświadczenie życiowe, lecz dowody wiodą do poznania rzeczywistości; doświadczenie życiowe nie może zastąpić dowodów, a jedynie pomóc w ich ocenie(zob. A. Gaberle, Dowody w sądowym postępowaniu karnym). Z miarodajnych relacji procesowych policjantów pełniących służbę drogową w inkryminowanym okresie wynika, że obwiniony istotnie przekroczył dozwoloną prędkość. Organ orzekający prawidłowo odtworzył stan faktyczny opierając się na zeznaniach K. Z. (2), złożonych w toku czynności wyjaśniających. Sąd II instancji nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, dla których policjant miałby pomawiać obwinionego o zachowanie, które nie miało miejsca, czy też pomylić się co tożsamości osoby przekraczającej prędkość. Żadnych tego rodzaju okoliczności nie przedstawił autor apelacji.

Obrońca tkwi w błędzie, sugerując, że policjanci nie mogli z racji upływu czasu odtworzyć szczegółów zdarzenia. Co istotne, świadek K. Z. (2) składał relacje procesowe dzień po zdarzeniu. Nadto opisywał przebieg stosunkowo prostej kontroli drogowej, która w dodatku zapadła mu w pamięci z racji odmowy okazania dokumentów przez obwinionego, uzasadniającego to w dość nietypowy sposób, mianowicie: „ochroną danych osobistych”.

Prawdą jest, że świadek P. S. (2) składał zeznania na rozprawie głównej kilka miesięcy po kontroli prędkości pojazdu obwinionego. Nie podważa to jednak wiarygodności wypowiedzi procesowych tego świadka. Apelujący jest w błędzie, co do tego, że wspomniany świadek nie mógł pamiętać, czy w inkryminowanym okresie na kontrolowanym odcinku, poruszały się inne samochody. P. S. (2) opisywał przecież czynność pomiaru prędkości podejmowaną przez policjantów każdorazowo w podobny sposób, z zachowaniem reguł ostrożności, co do rejestrowania prędkości

wyłącznie pojazdu kontrolowanego. Z tego powodu, upływ czasu nie stanowił przeszkody dla odtworzenia tak elementarnej okoliczności przez rzeczonego świadka.

Bez znaczenia jest to, czy policjant w notatce urzędowej nie odnotował tego, że podsądny poruszał się sam po drodze. Notatka urzędowa stanowi zapis czynności dokonanych przez policję oraz zwięzły opis okoliczności zdarzenia. Takie udokumentowanie podjętych czynności w formie notatki urzędowej stanowi rutynową czynność wynikającą z metodyki pracy policjantów, po każdej z podjętych interwencji. Nie sposób wymagać, aby tego typu dokument w sposób drobiazgowy opisywał szczegóły zdarzenia z udziałem podejmujących kontrolę. Przedłożona notatka w sposób czytelny wskazuje na podstawowe okoliczności zdarzenia. To dopiero zeznania składane w toku postępowania karnego przez funkcjonariuszy policji służą dokładnemu przedstawieniu okoliczności, zarejestrowanych przez policjantów. Z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy ustalił okoliczności pomiaru przeprowadzając dowód z zeznań policjantów biorących udział w kontroli drogowej samochodu obwinionego.

Prawidłowości ustaleń Sądu I instancji nie zmieniają twierdzenia apelującego o wadliwość urządzenia pomiarowego typu (...) i dołączona do apelacji dokumentacja. Oczywiście pomiary prędkości dokonywane za pomocą tego rodzaju sprzętu są zawsze obciążone ryzykiem błędu. Nie przemawia to automatycznie za wadliwością oszacowania prędkości, jak stara się to przedstawić apelujący. Trafność pomiaru prędkości samochodu zależy od rzetelności osób go przeprowadzających, co Sąd Rejonowy zweryfikował w toku postępowania. Z miarodajnych oświadczeń dowodowych policjantów wynika, że dokonywali w inkryminowanym okresie pomiaru wyłącznie prędkości samochodu obwinionego i w tym czasie drogą tą nie poruszał się żaden inny samochód. Policjant dokonujący tego rodzaju kontroli jest szkolony i zna zasady prawidłowego przeprowadzenia takiej kontroli. Apelujący, poza ogólnym twierdzeniem, że поблизу места dokonywania kontroli прędkости автомобиля которым порушался обвиненный находились линии электрические и иные устройства, не упреждает, что были они такого рода, что могли нарушить правильное функционирование устройства контрольного.

Sąd Rejonowy również słusznie przyjął, że nie ma racjonalnych przesłanek aby zakwestionować zeznania policjanta P. S. (2) w zakresie czytelności wyświetlania na urządzeniu kontrolującym prędkości z jaką poruszał się obwiniony.

Jak wynika z twierdzeń obwinionego pomiar prędkości był mu okazany pod słońce i jego zdaniem wyświetlacz był nieczytelny. (k.29 akt) W takiej sytuacji nieczytelność tego pomiaru mogła wynikać z oświetlenia słonecznego. Analiza wyjaśnień obwinionego wskazuje, że nie domagał się ponownego okazania mu tego pomiaru przy prawidłowym świetle, a skupił się na pouczeniu policjanta w zakresie uprawnień do żądania okazania dowodu osobistego czy bezpieczeństwie policjanta w trakcie dokonywanej kontroli.

Zupełnie bezzasadne jest podważanie legalności urządzenia pomiarowego. Powyższe urządzenie pomiarowe zostało zatwierdzone przez kompetentny organ. Tak, jak już podkreślono, w toku przewodu sądowego ustalono, że urządzenie typu I.-1 zostało zastosowane prawidłowo.

Całkowicie bez znaczenia jest zarzucanie Sądowi I instancji, że nie zasięgnął wiadomości specjalnych w zakresie prawidłowości dokonanego oszacowania prędkości samochodu obwinionego. W sprawie, jak niniejsza, ustalenie, tej okoliczności było wystarczające w oparciu o wiedzę sędziowską. Sąd I instancji odtworzył tę okoliczność w oparciu o wyczerpujący materiał dowodowy w postaci stosownej dokumentacji oraz wypowiedzi procesowych policjanta dokonującego kontroli prędkości, z jaką poruszał się obwiniony.

Zważywszy, że zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. w związku z art. 109 § 2 k.p.s.w., apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze Sąd II instancji dokonał kontroli zaskarżonego orzeczenia również w zakresie przewidzianym w art. 438 pkt 4 k.p.k. w związku z art. 109 § 2 k.p.s.w., mianowicie, czy orzeczona kara nie jest rażąco niewspółmierna. Twierdzenie o rażącej niewspółmierności kary, jest zasadne wówczas, gdy jakkolwiek mieści się ona w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (identycznie :wyrok SN z 11.4.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, Nr 7-8, poz. 60).

W ocenie Sądu Okręgowego, kara grzywny w wysokości 200 zł nie jest represją rażąco surową. Wskazana kara jawi się w świetle okoliczności popełnienia czynu jako wręcz łagodna, stanowiąc dla obwinionego w istocie symboliczną dolegliwość. Podesądny popełnił poważne wykroczenie drogowe, istotnie przekraczając prędkość i narażając w ten sposób swoich bliskich oraz innych użytkowników ruchu drogowego.

Orzekając o kosztach postępowania, na podstawie art.119 k.p.s.w., art.1, art.3 ust. 1 , art.21 ustawy z dnia 23 czerwca o opłatach w sprawach karnych, zasądono od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 30 złotych.

SSO Leszek Matuszewski